

မြတ်မလားလို့ ရင်းကြည့်တာ

တယူတော် ရတနာဝင်းထိန်

ဖားဖျားရမ္မက် .. စပ်ယှက်မိလျှင်
ညှပ်ယပ်သန်ခေါင် .. မိုးရွာရင်ညှပ်
အသိမော် .. မွက်ပိမ္မင်
အဟူအနိုး .. နေရာတိုင်းမှာ
အသိကြယ် .. အညှာရရှိ
တောပန်းလေးများ .. နွမ်းကြေသွားပြီ ..
သဘာဝမဟုတ် .. လောကထက်ထိုက်

သိရင်ရင်အတွင်းမှာ ကြည့်ပါ။ သူငွေ၊ ဆင်းရဲလား
အတ္တမရွေး လိုအပ်သုံးစွဲ.. သုံးလေလိုလေ.. လိုလေ..
သုံးလေဖြစ်တဲ့..

(ထောတ နိယာမ)

ကနေ သက်ဆေပြပီလိမ့်မယ်..

လေပြင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းပေ့ရှင်းလိုက်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော ကိုင်းတောကြီးကတစ်ချိုးချိုးအော်မြည်သွားသည်မှာ လူမကတစ်ယောက်၏ ညည်းညူသံအလား ညဉ့်၏ ညိမ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

ကိုင်းတောအလယ်မှ လူသွားလမ်းခြောင်းကလေးက လရောင်ပျော့ပျော့အောက်ဝယ် မြွေကြီးတကောင်အလား ညိမ်သက်နေသည်။ သည်လူသွားလမ်းကလေးက အရှေ့ရွာအုပ်စုနှင့် အနောက်ရွာအုပ်စုတို့ဆက်သွားရာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

အရှေ့တက်ရွာအုပ်စုတွင် သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာ၊ ချင်းတိုက်ပင်ရွာ၊ ညောင်ခြေထောက်ရွာ စသော ရွာများရှိကာ အနောက်တက် ရွာအုပ်စုတွင် ကညင်ချောင်းရွာ၊ ဒိုက်ပျက်ရွာ ညောင်လှ စသော ရွာများရှိသည်။

ထိုရွာအုပ်စု နှစ်ခုကြားတွင် ကျယ်ပြန့်သောကိုင်းတောကြီးက ကြားခံနေကာ တရွာနှင့်တရွာ ကူးသန်းလာရန်အတွက် ကိုင်းတောကြီးအလယ်မှ လူသွားလမ်းလေးကို အသုံးပြုကြလေသည်။

ယနေ့နေ့စဉ် နေ့လည်သာသာ အသုံးပြုလေ့ရှိ

သောသည်လမ်းကလေးက အကာည ညအချိန်သက်ဝင်လေ၍ အကြောင်းမှာ အရှေ့သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာမှ သူဌေးလေး ဝိုးသိန်းနှင့်အပေါင်းပါတစ်စုသည် အနောက် ကညင်ချောင်းရွာတွင် တုရားပွဲဖြစ်၍ သူတို့အား အနောက် ကညင်ချောင်းရွာကြီးအား ဝိုးသိန်းက ဝိတ်ထားခြင်းကြောင့် အရှေ့သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာမှ သူဌေးလေး ဝိုးသိန်းတို့ သွားနေသောကြောင့် ကိုင်းတောမှာ အသက်ဝင်လျက်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကညင်ချောင်းမှ ဆိုင်းသံ ခုံသံ များသည် ဝိုးသိန်းတို့နားတွင်သို့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ပညင်ချောင်းသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့သည် ကယောက်တမျိုး အတွေးလေးတွေနှင့် အပည်မသိသော ဝေဒနာတမျိုးစီကို ခံစားနေကြရပေသည်။

သည်ထဲတွင် ဝိုးသိန်းမှာ ဝို၍ ပျော်ရွှင်နေ၏။ အကြောင်းမှာ သူအမျိုးမျိုးအကွက်ချောင်းခွဲသော်လည်း အကွက်ထဲပင်ခွဲခွဲခွဲရှိနေသည့် သူကြီးသား ဝိုးသိန်း၏ညီမကွမ်းထောင်ကိုယ် အတင်လေးနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အတွေးများက တွေ့လျှင် ဘယ်လိုကြံစဉ်ပြီး အတင် တယောက်ထဲကို ထုတ်ရမည်လို့ တွေးနေရင်း..

“ကဲ.. ကဲ.. ဉာဏ်လင်း.. ရောက်ခါနီးနေပြီ ငါတို့
လဲ ခနအပန်းအဖြာအောင် ရှေ့နားက ကွတ်လတ်တရမှာ ခန
နားကြရအောင်ကွာ..”

“တုတ်ကွဲ့.. သူဌေး”

ဉာဏ်လင်းသည် သခင်အားရ ကျွန်ုပ်ပါဝ ဆိုသော
စကားပုံအရ ရှေ့ပြောပြီး ဇာတ်ရုံတွင် ခင်းထိုင်ရန်အ တွက်
ယူလာသော ကော်စေကို ကဗျာကယာနှင့်ခင်းလိုက်ပါ
တော့သည်။

ဝိုးသိန်းလည်း ထိုင်ထိုင်ပြီး အတွေးကိုပြန်လည်
စဉ်းစားပြန်ပါသည်။ စဉ်းစား၍မရပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် အတင့် အကိပိုးသန်းက ရှိနေပါသောကြောင့် မငွယ်
ကုလှပေ။

“ဟေ့.. ဉာဏ်လင်း ဘက်စ် ၆၀၉ ပေးစမ်းတာ”

အကြံကောင်းများ ထွက်လာရန်အတွက် ဘက်စ်
၆၀၉ကို ၂ပတ်လောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ထည့်လိုက်ပြီး ဟေ့ရ
ပြီး အကြံကောင်းများရရန်အတွက် ဇရက်ခင်းစည်းစိမ်ကို
ခံစားရင်း တွေးပါလေတော့သည်။

သည်အချိန်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းမှ ရန်ဖြစ်နေသ

လို အသံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဝိုးသိန်းလည်း သူ့တပည့်များကို “ဟေ့.. တိုဝှေ့
ကအသံကြားတယ်.. သတိနဲ့နေကြ”

ပြောပြီး ဝိုးသိန်းတို့အုပ်စုမှာ ဇရက်ခင်းစည်းစိမ်
ကို ခဏဖျောက်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။ သူတို့ငြိမ်လိုက်
တော့ မလှမ်းမကမ်းက အသံသည် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်စွာ
ကြားပြီး တဖြေးဖြေးသုတို့နားသို့ ရောက်လာပေတော့
သည်။

ရုတ်တရက် မပျော်လင့်ဘဲ အသံရှင်တို့၏ ခြောက်
လုံးထိုး တောဆလိုက်ကြောင့် ဝိုးသိန်းတို့အုပ်စုမှာ ကြောင်
အင်းအင်းမြစ်သွားကြတော့သည်။ နောက်မှသတိရကာ အ
သံရှင်တို့ဘက်ကို ပြန်လည်၍ တောဆလိုက်ထိုးလိုက်ရာ
အသံရှင်တို့အုပ်စုမှာ ငါးယောက်မြစ်နေသည်။

ရှေ့ဆုံးက နှစ်ယောက်မှာ တယောက်က ယော
ကျားဖြစ်ပြီး တယောက်က မိန်းမဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမမှာ
သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးကိုမှ အားမနာဘဲ ရုတ်ခမ်းကိုရှေ့
သို့ ထွက်နေအောင် ဝှုထားလေသည်။ အဲ့လိုနှုတ်ခမ်းလေး
ဝှုနေသည်ကပင် ဝိုးသိန်းအဖို့ ကြည့်ကောင်းနေသည်ပင်

လားမယ် စိုးသိန်း၏ တောဆလိုက်က ဆိုသိန်းမရဲ့ အလှ
ထဲဝယ် ပျောနေမှန်းသိစိမ်းကလေးက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်...
“ဒီမှာရှင့်... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား... ဘယ်
လိုလုပ်လဲ...”

ဒီအချိန်မှာ သားမှ ရပ်နေသော သိန်းကလေးအကို
က

“ဗျို့နောင်ကြီး... ခင်ဗျားတို့လူကို ကြည့်ပြောပါအုံး
ဆလိုက်အိပ်စိတ်ဖို့...”

ယခုမှတစ် စိုးသိန်းအဖြစ်ကို သူ့တပည့် ဉာဏ်လင်း
က သတိပေးလိုက်ရသည်။

“အော်... နောင်ကြီးတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”
ထိုပြီး သူ့အဖြစ်ကို သူ့သတိရကာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး နှုတ်
ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“အော်... ကျွန်တို့က သိုက်ပျက်ရွာကပါ... ကညင်
ချောင်းရွာက တူရားခွဲဖြစ်လို့ ညီမလေးသူငယ်ချင်းက မလာ
မနေရစိတ်ထားလို့ သွားပြီး ပြန်လာတာပါ...”

“တတ်ကြည့်ကြဘူးလား...”

“ကျွန်ကတော့ ဝါသနာမပါဘူး ဟောဒီညီမက

တော့ တလင်းလုံး ရုန်ပြစ်လာတာတဲ့...”
“အော်... ညီမလေးက တတ်ဝါသနာမပါတယ်
ထင်တယ်...”

“ကျုပ်ကပြောပါတယ်ဗျာ... ဒီည တညတော့
မကြည့်ပါနဲ့... နောက်ညမှ ကြည့်ပါလို့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အော် ဒီည အကျွေးအမွှေးတွေခွဲဆိုတော့ လူ
ရှုပ်တယ်ဗျာ... မနက်မြန်မှ အေးအေးဆေးဆေးဆေးကြည့်ပါဆို
တာရေဘူး... နှစ်ညလုံးကြည့်မယ်တဲ့... ကျုပ်လဲအတတ်တတ်
ဆုံးအောင်ပြောတာ နောက်ဆုံးအကြပ်တိုင်းပြီး မကြည့်ရဘူး
ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ တလင်းလုံးကို ဆူညံလာတာတဲ့...”

“ကျုပ်တို့ကို မှတ်ပါ... ကျုပ်နာမည်က စိုးသိန်း...
ဒါက ကျုပ်တပည့် ဉာဏ်လင်း... သူက ချိုကြီး... တိုတက်က
တုတ်ကြီး... တုတ်ပေါ့ညီအကို၊ နောက်လဲ လာလည်ကြအုံး
ပေါ့... ကျုပ်တို့က ခင်စာတတ်ပါတယ်... ကဲကျုပ်တို့နာမည်
တွေပြောပြီးပြီ... နောင်ကြီးတို့ နာမည်လဲ ပြောပါအုံး...”

“ကျုပ်နာမည်က လှသိန်း... ဒါက ကျုပ်ညီမ လှလှ
သူက ကျုပ်သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ကြီး တို့နှစ်ယောက်က

တော့ သူညီပဲ ခင်ခင်နဲ့ ယဉ်ယဉ် တုတ်ကဲ့.. ကျုပ်တို့ကို နောက်တွေ့လဲပေါ့ပါ.. နောက်အပတ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ ရုပ်သေးပွဲရှိတယ်.. လာခဲ့ကြအုံးပေါ့.. ကျုပ်တို့စကား ကောင်းနေလိုက်တာ အတော်ကြာသွားပြီ.. သွားတော့ ယယ်.. ကိုရိုးသိန်း”

“တုတ်ကဲ့များ.. တုတ်ကဲ့..”

“အော်.. နောက်အပတ် ရုပ်သေးပွဲကျရင်.. ကျုပ် တို့လာရမှာလား..”

“လာခဲ့ပါများ.. ကျုပ်တို့လက်မှတ် အဆင်သင့် လုပ်ထားပါ့မယ်..”

“တကယ်သာမှာ.. အသေအရာထေင့်နေပါ..”

“အပလေးများ.. ညင်းလိုက်တာ.. အော်.. ညီပဲ လေးက ကြားသွားပါ့မယ်..”

“ကြားကြား.. နောင်ကြီးကိုလှသိန်း.. ကျုပ်တို့ သွားတော့မယ်..”

“တုတ်ကဲ့.. တုတ်ကဲ့..”

ရိုးသိန်းတို့အုပ်စုလည်း အချိန်အတော်လေးလင့် သွားပေပြီ။ တညင်ချောင်းသို့ ရောက်ချိန်မှာ လူအတော်

ရှင်းနေပြီ။ ပွဲပေးဘုန်းလေးနားသာ လူအတော်အတန်ရှိကြ လေတော့သည်။ ဇာတ်ရုံထဲသို့ ဝင်နေကြလေပြီဖြစ်လေ သည်။

ရိုးသိန်းတို့အုပ်စုလည်း ဇာတ်ဘုတ်သို့ ထွက်လာ ကြတော့သည်။

ရိုးသိန်းခဏရပ်ပြီး ဉာဏ်လင်းစေလှယ်အုံး.. ငါ ရိုးသန်းဆိုသွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်.. မင်းတို့သွားခွင့်ကြ.. ကြည့်ရှင်လဲဝင်ကြည့်နေကြ ငါလဲ ရိုးသန်းပေတွေ့ရင် အပြန် ပြန်လာခဲ့မယ်..

သူကြီးသားရိုးသန်းမိသို့ ရိုးသိန်းတယောက်ထဲ ထွက်လာခဲ့ထေသည်း ရိုးသိန်းလည်း ရိုးသန်းတို့အိမ်နား ရောက်တော့..

“ဏ.. ဒီကောင်တွေ ဇာတ်ထဲရောက်ကျန်ကြပြီ လင်တယ်.. တော့.. ရိုးလန်း.. ရိုးသန်း”

သားနားတို့ပြီး ထပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်တော့.. အသံ ထို၍ ရိုးရိုးကြူလေးအသံတောင် မကြားရတာနှင့် အိမ်တံ ဖြဲကြည့်လိုက်တော့ စေ့ထားတာတွေသဖြင့် အပြင်တက်ပြီး တံခါးခွင့်ကြည့်လိုက်တော့.. တင်..

ညည်းသံကြားလိုက်ရသည်။ ညည်းသံကြား၍ အ
ခန်းထဲသို့ စိုးသိန်းသွားကြည့်လိုက်တော့ စိုးသိန်းညီမ
အတင်ခေါ် တင်တင်သန်းနှင့် ပျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“အင်း.. ကျွတ်ကျွတ်.. တင်.. ကိုစိုးသိန်း”

“အေး.. စိုးသိန်းလေး.. နင်အကို စိုးသိန်းတို့ရော”

“အဘတို့နဲ့ ပွဲသွားကြတယ်..”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်တာလဲ..”

“သိပ်လိုက်ချင်တာပေါ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်
ဆင်ပြီးမှ လတက်စားတာများသွားလို့လား မသိပါဘူး..
ဗိုက်ထဲက တအားနာသာလို့ မလိုက်နိုင်တာ.. ကိုစိုးသိန်း
ကြီးကလဲ နောက်ကျလိုက်တာ..”

“ဟုတ်ကယ်.. အတင်ရယ်.. ဆော်.. တင်သန်း
ရယ် စိတ်မပိုပါနဲ့..”

“အော်.. ဗိုက်တောင်နဲ့ဆက်သာလာပြီ.. ဘယ်
သူတွေပါသေးလဲ..”

“သူငယ်ချင်းတွေပါတာပေါ့.. ဒါပေမဲ့ ရွာထဲမှာ
ကြည့်လိုက်တော့ လူရှင်းနေလို့ သူတို့ကို ပွဲခင်းတက်လွှတ်

လိုက်ပြီ ကိုစိုးသိန်းတယောက်ထဲ ဒီကိုဝင်လာတာ ဒီကျ
တော့ စိုးသိန်းတို့ ရှိကြကုန်ပယ်ထင်တာ တံခါးပိတ်လား
ပိတ်လားလို့ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ဟံခါးက
စေ့ထားတာတွေ့ရလို့ ဒီကောင်တွေ အထဲမှာ အရက်
သောက်နေတယ်ထင်လို့ ဖွင့်ဝင်လာတာ ဒီကျတော့ စိုးသိန်း
တို့မရှိဘဲ ညည်းသံကြားရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အကိုလုံးဝ
မော်လင့်သတားတဲ့ အတင်ကို အခုလိုတွေ့ရတော့ အကိုအ
ကွက် အပျစ်ကံမြှင့်ပေးလိုက်သလို ခြစ်သွားပြီ..”

“ရှင်.. တယ်လို့.. ဆယ်လို့..”

“အော်.. ကိုစိုးက အတင်ကို လူပျိုစကားပြောချင်
တာ တောင်လိုက်ရတဲ့အခွင့်အရေးကို ကိုမရဘူး.. ခုရမဲ့ရ
တော့လဲ ဆင်ထဲမှာနှစ်ယောက်ထဲကို တွေ့ရတော့တယ်”

“အို ကိုစိုးရယ်.. ပြောစရာရှိရင် နောက်ရက်မှ
ပြောပါ.. တော်ကြာ ကိုစိုးသိန်းပြန်လာရင် ဗိုက်နာချင်
ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုစိုးသိန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တမင်အတွက်
ဆင်ပြီး နေခဲ့တာလို့ ထစ်နေပါ့မယ်..”

“အိုကွာ.. ဒီလောက်လဲ ကြောက်မနေပါနဲ့.. ဒါ
တွေ့အားရုံး ကိုစိုးကဝန်ထားပေါ် အတင်လေးရယ်.. နော်..

အောင်လို့..”

အခုလိုအချိန်လေးမှာကိုရီးတို့ ပိတ်ချစ်သောမဲ့ ဝ
ကားလေးရယ် နောက်ပြီး အတင့်ကိုကိုရီးသိပ်ချစ်တယ်..
အို ကိုရီး မှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းဝမှာရပ်နေသော
အတင်အား ကျွဲဒဏ်လိုက်လေသည်။

ကဆက်ထဲမှာ ကိုရီး၏ တေးနေကျကြောင်စားရဲ့
လက်တွေကို အရှိုင်းမလေး အတင်ခမျာမှာကိုရီး၏ လက်
မှ ရုန်း၍ မရတော့ပါ..

“ဟိုရီး..ကိုရီးရယ်.. အတင့်ကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့..
လွှတ်ပါ.. လွှတ်ပါ.. အတင်အော်လိုက်မယ်နော်..”

“အတင်ရယ်.. ကိုရီးလေ အတင်ကိုသိပ်ချစ်လို့
ပါ..”

အမှန်မှာ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိပ်လိုးချစ်တယ်လို့
ပြောတာပါ.. ယဉ်ကျေးမှုကြောင့် ချစ်တယ်လို့ပြောကြတာ
ပါ.. အတင် သယ်လိုပင် ပြောနေပေစေ ကိုရီးတယောက်
ကီလေသာအမှောင်မှာ နှစ်ယော့နေပေပြီ။ ကိုရီးတယောက်
ကင်မတုတ်ပါ။ လောကီသားတိုင်း မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အရာ
ဖြစ်ပါလေလှည်း။

အကြောင့်ဆို အတင်တယောက် သယ်လိုပင်ပြောနေ
နေ အတင့်ဝကားများကိုရီးနားသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန် မလွယ်
ကုတော့ပေ။ ကိုရီးမှာ အတင့်အား အတွေ့အကြုံမရှိမှန်း
သိလိုက်ပါသည်။ သာခြင်လို့လဲဆိုရင် ကိုရီး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ
ရောက်နေတဲ့ အတင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ ဓာဆတ်ဆတ်
တုံ့နေလေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အမှန်မှာ ပြောသာပြောရသည်။ အတင်တ
ယောက် ဒီလိုအတွေ့လေးတွေရတော့ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်
လေးအတင်မှာ ရင်တွင်းက အပည်မသိ ဝေဒနာ တမျိုး
လေးကို ခံစားရင်း တွေးနေခိုက် ဟောကြည့် ကိုရီး၏ ၃
တိယအကြိမ် လက်ကလေး ရဲဆေးကိုတင်ပါလေပြီ။ အပျို
ဘဝ တပါမှ အတွေ့မဆိုထားနှင့် အငွေ့တောင်မှ မကြီးပူး
သူလေ..။

အခုတော့ ကိုရီး၏ လက်ကြမ်းကြီးတွေက မသက်
မဉ္ဇာ အတင့်ရဲ့ဆူမြီးပွင့်အံ မတတ် တင်းကြပ်နေတဲ့ဘော်
လီတွင်းမှ ဝိုင်းတင်းသောတွေ့သော ဝဖယ်ပုလေးလို ချွန်ရဲ့
နေတဲ့ ရင်နှစ်ဖွာသီသို့ ရောက်သွားပါလေပြီ။

“အော်.. အကိုရီးရယ် အတင့်ကိုတကယ်ချစ်ရင်

ဒီလိုသလုပ်ပါနဲ့နော်... နော်လို့..."

ဒါပေမဲ့ ပြောသာပြောရသည်။ အတင်ခဏာ အသက်
ရှူဝင်ကျပ်ခဲ့ရပါပြီ။ ကိုရိုးတော့ ရဲလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း
ရဲတာမှ နိကာထက်တောင် ပိုသေးပါတယ်။

ကိုရိုး၏ ကြမ်းတမ်းလှတဲ့လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ လက်ဖ
ဝါးအောက်မှာတော့ အတင်၏ ဝယ်ဝှေးလေးများ ခွေခံရ
ပါလေပြီ။ တဆတ်ထဲမှာတဲ့ လက်ကြီးကိုဖြုန်းပြီး နို့အုံတခု
လုံးကို ဆုတ်နယ်ပေးရင်း နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တဖြေးဖြေး
စုပ်ပေးလိုက်ရာ...

"အား.. ကိုရိုးရယ်... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ
ယထိတုန်း"

ဒီတခါ ကိုရိုးပိုကဲလာပါတော့သည်။ အတင်၏
ဇာတ်ပွဲသွားရန် ဝတ်ထားသော ပိုးထမိကို ဖြေမနှင့်ညှစ်၍
ချွတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။ တဆတ်ထဲမှာတဲ့ အတင်၏ပေါင်
နှစ်လုံးကြားရှိ မိုမိုယောက်ယောက် ထောက်ပတ်ကြားထဲကို ကို
ရိုးဝတ်ဝါးစောင်းက ညင်သာစွာ တိုက်ပေးလိုက်ရာ...

"အို.. ကိုရိုးရယ်.. အား.. အတင်နာတယ်ကွယ်..
အို.. လဲအတ်ပါအို.. တင်.. ပြောလို့လဲမရဘူး.."

အမှန်မှာ ကိုရိုးလက်ဝါးစောင်း ပွတ်တိုက်ပေး
လိုက်တဲ့အတင်၏စောက်စေ့လေးဟာ နာသွားသောကြောင့်
ပင်။ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေး၏ စောက်စုတ်ဟာ ဘယ်
လောက်ဘဲ ညင်သာအောင်လုပ်ပေးပေမဲ့ အတွေ့အကြုံက
မရှိသဖြင့် နာသွားလေသည်။

တဖန်လက်ဝါးစောင်းပွတ်ဆွဲရာမှ ကိုရိုးသည်
လက်ကိုပြောင်းပြီး လက်လယ်နှင့် အတင်၏စောက်ခေါင်း
ဝလေးကို ထိုးလိုက်ရာ...

"အို.. အတင်တော့ သေတော့မှာတဲ့.. သိပ်နာတာ
ထဲ.. ကိုရိုးရယ်.. ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်"

ကိုရိုးသည် အတင်ကို ဒီလိုနူးနှစ်လို့ ဝေခိုင်မှန်း
သိလိုက်လေသည်။

ဒါကြောင့် တဖန် တမျိုးနည်းတိုသုံးရန်အတွက်
အတင်အား ကြမ်းပြင်သို့ ချလိုက်ပါတော့သည်။ နောက်ပြီး
အတင်၏ စောက်စုတ်ကို မရွံ့မရှာနိုင်ဘဲ ကိုရိုး၏ နှုတ်ခမ်း
နှင့် တအားစုပ်ယူနေပါတော့သည်။

အတင်မှာ ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ဒီလင်ကို
ယူရင်းချက်တောင် ကော့လေးများပါ ပျားဝင်သွားပါတော့

သည်။ ကိုစိုးလဲ ပိုင်ပြီဆိုပြီး လိုးရန်ထလိုက်ချိန်မှာ အတင်
လဲ သတိပြန်ဝင်လာပြီး အိုမြစ်သေးပါဘူး။ ငါ့ဘဝလေး
ပျက်စီးသွားတော့မှာ သုတကယ်ယူရင်အကြောင်းမတုတ်
ဘူး.. ယခုရင် ငါ့ဘဝပျက်စီးပြီး လူတောထဲတိုးမှာ မတုတ်
ပါဘူး.. အို မြစ်သေးပါဘူး.. သူ့ကိုချောပြီး ပြန်ပိုင်းမယ်လို့
တွေးနေချိန်မှာဘဲ ကိုစိုးဟာ အာရုံပြောင်းပေးလိုက်လေ
သည်။ လိုးရန်ထပြီး အတင်၏ အထာကိုကြည့်ပြီး ပြောင်း
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အာရုံပြောင်းပေးလိုက်ပုံမှ အတင်၏လည်ပင်း
အကျောထုံများအား တအားစွာယူပေးပြီး နို့အုံများကိုအ
သက်မပြတ် ချေပေးလိုက်တော့ အတင်တယောက် ကျော
အောက်ကင်းမီးကောက်ဝင်လို့ အလန့်တကြားနှင့် တော
လိုက်သံလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“အကို.. ဝေကောင်းဘူးကွာ..”

“အော်.. အတင်ရယ်.. ကိုစိုး အချစ်ကိုလက်ခံ
ကိုစိုးအချစ်ကိုယုံပါ.. ကိုစိုး အတင်ကိုတကယ်ယူမှာပါ
မိသားစုသားစိမိ လက်ထပ်ယူပါ့မယ်ကွာ.. ခန့်ခန့်”

“အခုမြစ်သေးပါဘူး ကိုစိုးရယ်.. အတင်ကို

တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် လွှတ်ပါနော်.. သဘာဝလေးတော့ ဝတ်
ထားတဲ့လက်တွေ လျော့ပါအုံး.. တော်ကြာ အတင်မွန်းပြီး
သေရတော့မယ်..”

“တင့်အင်း.. ကိုစိုးကိုချစ်တယ်လို့ ပြောမှ လွှတ်
မယ် နောက်ပြီး ကိုစိုးကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အတင့်အချစ်နှင့်
သက်သေပြမှုလတ်မယ်.. ကဲ.. ဝယ်လိုလဲဟင်”

“အော်.. ကိုစိုးကိုပြောရတာ အတင်အတင် ပိတ်
ညှပ်လေပြီ..”

“မညှပ်ပါနဲ့.. အတင်ရယ်..”

“ကဲပါ တော်ကြာ အတင်တို့လာလို့ အကို့ကို
မချစ်လိုက်ရဘဲ နေအုံးမယ်.. အတင် အကို့ကို တကယ်ချစ်
တယ်မှတ်လားထင်..”

အော် မက်ပါလေပြီ တယ်လိုပင် ပရိယာယ်ဆင်
ပေဥဲ ပုံယိုနေတဲ့ဆင် ချွန်းအုပ်မရသလို ကိုစိုးကဲပါလေပြီ။

“အတင်ရယ်.. အကိုလက်ယူပါ့မယ်ဆိုတာယေ
ဘူးလား.. အမြင့်ရင်လဲ ဒီကချစ်ပြီပြီချင်း လက်ထပ်ဖို့ တ
ပါထဲခိုးပြေမယ် လိုက်မယမတုတ်လား.. ဟင်.. ပြောစမ်း
ပါ အတင်ရယ်.. အရှစ်ကြီးကို မနေပါနဲ့.. ကဲပါ..”

“အို.. ကိုစိုး.. အို.. ကိုစိုးရယ်..”

အတင်၏ ကောင်းပန်သံတွေ ခေါ်သံတွေက နှောင်း
ခဲ့ပါပြီ.. တိုတောင်းသောမိနစ်ပိုင်းလေးမှာဘဲ အတင်၏ ခေါ်
လေးကို ရမက်ဆန္ဒပိုများစွာနှင့် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ပြီး
အတင့်ခေါင်နှစ်လုံးကို အသာကလေး ကားပေးလိုက်ပြီး
တောက်ခေါင်းဝသို ကိုစိုးလီးကြီးကို အသေအရာတွေပြီး
ထိုးသွင်းလိုက်ရာ..

“အာ.. နာတယ်.. နာတယ်..” ဆိုပြီး ကိုစိုးအား
တအားတွန်းတေးလိုက်လေသည်။ ကိုစိုးမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ထား၍ လွင့်မထွက်သွားခြင်းပင်။ နို့မို့ဆိုလျှင် နောက်ပြန်
ရွှင်းထိုး သွားနိုင်သည်။

“အစ်ကိုစိုးရယ်.. သပ်နာတာပဲ.. တင့်တင့်..”

“တင်.. အတင်ပိုနေတယ်.. အတင်ရယ်.. နိုရတယ်
လို့ကွာ.. တိတ်တိတ်..”

“အတင်..”

“တာလဲ အကို..”

“အဝပို့ပါကွာ.. ကဲကဲ.. ကိုစိုးခြေးခြေးချင်း သွင်း
ပေးပါမယ်..”

“အို.. အတင်ရှက်တယ်..”

ကိုစိုးသည်း ဝကားပြောရပ်လိုက်ပြီး နီရဲရဲနို့သီး
လေးကို စုပ်လိုက်ပြီး အတင်မနာအောင် လီးကို တောက်
ခေါင်းဝနားတွင် ရှုပ်တိန်လှုပ်ပေးနေပါသည်။ အတင်လဲ တ
မြှေးမြှေး ယားကိုကျိတ်လှုပ်ပြီး တွန့်လိပ်လာပါတော့သည်။
ကိုစိုးမှာ အတင်းထိုးလိုက်သည်။ အတင်ဖိလင်တက်သွားပြန်
ပြီ။

ဒီတခါတော့ ပထမလို တွန်းပထုတ်နိုင်တော့ဘူး
လို့တွက်ပြီး သူ၏လီးကြီးကို အတင် တောက်ခေါင်းအထုံးထိ
ထိုးထည့်လိုက်ပါတော့သည်။ ခပ်.. ဆိုသော် အပျိုးမှော့ပါး
လေး ဖောက်သံနှင့်အတူ သွေးများပါ လိုက်လာပါတော့သည်။
အင်း.. အင်း.. တင်း.. လို့ ဝါးဝပ်မှ ညည်းညူရင်း ငြိမ်သွား
ပါတော့သည်။

“အတင်.. အတင်.. အစ်ကို ခေါ်နေတယ်လေ..
သိပ်နာသွားလားတင်”

“နာတာပေါ့.. ကိုစိုးရယ်..”

“ဒါပါဘဲကွာ.. နောက်ဆို ပနာတော့ငါ့ဘူး..”

“အို.. ကိုစိုးကလဲ..”

“အတင်.. ကိုစိုးဆောင်မယ်နော်..”

“အို..”

ကိုစိုးမှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အတင်၏ နှလုံးကို အသာထောင်လိုက်ပြီး ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်လိုက်ကာ ပုခုံးဆွဲ၍ အတင်းဆောင့်ပါလေတော့သည်။ အတင်မှာ တအင့်အင့်နှင့် အသံမပင် ထွက်နေပါတော့သည်။

“အတင်.. ကောင်းလားတင်..”

အတင်မှာ အံ့ကို ကိုက်နေလေသည်။ ကိုစိုးပြောနေသည်ကို မဖြေနိုင်၍ ဆက်လက်ပြီးလိုးပါတော့သည်။ အတင်မှာ အပျိုဖြစ်သောကြောင့် ကိုစိုးလိုးသည့်အတိုင်းဘဲ ငြိမ်ခံနေ၍ ကိုစိုးမှာ ဒီလင် သိပ်မဝင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကိုစိုးသည် အတင်ခေါင်းရင်းမှ ခေါင်းအုံကို ဆွဲယူပြီး အတင်၏ ဝပ်အောက်သို့ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး တဆက်ထဲ အတင်၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ဝှပ်ယူလိုက်ပြီး နို့အုံကို လက်ဝဲအုပ် ချွေ့ပေးလိုက်ရာ အတင်တယောက် တော့တက်လာပါတော့သည်။

“အတင် ကောင်းလားတင်..”

“အို.. ချက်ပါတယ်.. ကိုစိုးရယ်..”

“အတင်.. လိုးတော့မယ်နော်..”

ဆိုပြီး ဆောင့်ဆောင့်ထိုင် အနေအထားမှ ခြေထောက်ကိုဆင်းလိုက်ပြီး ဝမ်းလျှားဖောက်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ပြီး အတင်၏ ထောင်ထားသောနှုတ်ခက်ကို တေးသို့ ကားချလိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် တပြိုင်ညီ အတင်နှုတ်ခမ်းကို ဝှပ်ပြီး ကိုစိုးတယောက် အပြတ်လိုးပါတော့သည်။

အင့်.. အင့်.. အတင်၏ နှုတ်ခမ်းကို မလွှတ်တမ်း ဝှပ်ပေးနေရာ အတင်မှာ ပထမ အသေလိုမတုတ်တော့ဘဲ နီးလေး ကော့တက်လာပေသည်။ နောက် အသံလဲ ထွက်လာပါတော့သည်။

“ကိုစိုး..”

“ဘာလဲ အတင်.. အကိုလိုးတာ မကောင်းလို့လား.. တင်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုစိုးရယ်.. အတင်ရတာ တပြိုင်တည်း.. အားမရသလိုဘဲ နာနာလေးဆောင့်ပေးပါလား ကိုစိုးရယ်..”

ကိုစိုးလည်း အတင်၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း

နားတမ်း ဆောင့်လို့ပါတော့သည်။ အတင်လဲ ကိုစိုးခဲး
ကို တအားဖက်ထားပါလေတော့သည်။

“ကိုစိုး.. ကိုစိုး.. အတင်ပြီးတော့မယ်.. နာနာ
လေး.. ဆောင့်ပါ..”

ကိုစိုးလဲ မှီသမျှအားကို စုပြီးလို့လိုက်သည်ဖြစ်
ခြင်း ဖြစ်ထောင်အိမ်ပင် ပြိုကျသွားပလား ထင်ရတယ်။
အတင်လဲ တဖြေးဖြေးနှင့် ဆန့်တင်နဲ့လေး ဖြစ်နေပေပြီ။

“ကိုစိုး.. ကိုစိုး.. ဆောင့်ပါ.. ဆောင့်ပါ.. အင့်..
အင့်.. အင့်..”

ဆိုပြီး ဖက်ထားသောလက်ကို တဖြေးဖြေး လွှာ
ချလိုက်ပြီး ပျက်စီးလေး စင်းသွားပါတော့တယ်..

အတင်လဲ တချိန်ပြီးသွားသော်လည်း ကိုစိုးမှာ မပြီ
သေး၍ ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေသေးသည်။

“အတင်.. အတင်ကောင်းလားတင်”

“ဒီကောင်းတာဘဲ ကိုစိုးရယ်..”

အတင်တယောက်လောက်စည်းစိမ်ကို သိနာ
လည်သွားပါလေပြီ..

“အတင်.. ကိုစိုးကို ကုန်းပေးပါလား.. အ

ဆိုပြီးသေးလို့ပါ..”

အတင်လဲ ကိုစိုးအလိုအတိုင်း ထ၍ ကုန်းပေး
လိုက်သည်။ ကိုစိုးလည်း ဒူးထောက်ပြီး အတင်ခါးကိုဖက်
ကာ ခွေးများလိုသလို လှိုးပါတော့သည်။ အတင်လဲ ပြန်ပြီး
ဒီလင်ဝင်လထဲပါတော့သည်။

လေးဘက်ကုန်းလှုပ်သည်မှာ ဒီးအပြန်ဆုံးလာပါ
သည်။ တစ်ခြစ်လို့လဲဆိုရင် သားအိမ်နှင့်နီးသောကြောင့်ပင်
တခါ ဆောင့်လျှင် ဘခါထိထိမိလဲရှိသောကြောင့် ၅ မိနစ်
ခန့်ဆောင့်လေးလိုက်တာနှင့် မိုးတိုးရွာတပြင်လာစေသည်။

“ကိုစိုး.. နာနာလေးဆောင့်ပါ.. အတင်.. ပြီးချင်
လာပြန်ပြီ..”

“ဘိုစိုးလဲ.. ပြီးတော့မယ်.. ဆောင့်တော့မယ်
နော်”

“ဆောင့်.. ဆောင့်”

ကိုစိုးလည်း တကိုယ်လုံး အားကုန်သုံးကာ
တက်ဆောင့်ပြီး လိုထဲလိုက်သည်။ ကိုစိုးမှာ အတင်ပင်
ပေးတိုက်သွားတော့သည်။

လီးထိပ်ထဲမှ တစပ်စပ်နှင့် သုတ်ဖျော့ဖျော့လဲ ရှမ်း

ထွက်သွားပါလေသည်။ အတင်လည်း ကုန်းရာမှ ဝင်းလျား
မှောက်သွားပါတော့သည်။ ကိုဦးကလီးကြီးကို မထုတ်သေး
ဘဲ အတင်၏ ဖောက်ခေါင်း အဆုံး လိုးပြီး အတင်၏ နောက်
ကျောပေါ်မှာဘဲ ထပ်နေလိုက်တယ်။

“အတင်..”

“ဘာလဲ.. ကိုဦး..”

“ကိုဦးလိုးရတာ သိပ်ကောင်းတာတဲ့.. အတင်
အပျိုစစ်တာ အကိုယုံတယ်ကွာ.. ကောင်းလိုက်တာ..
တင်းပြီး ကြပ်နေတာပဲ အမှူးပါး ပေါက်သံလဲ အကို
ကြားရတယ်.. ဖင်တနဲ့ မြည်သွားတယ်..”

“အို အက်ကလဲ.. ထာတွေပြောမှန်းလဲ မသိဘူး
အတင်နားဂုတ်တယ်.. ကိုဦးပြန်ပါတော့.. တော်ကြာ အတင်
တို့ ပြန်လာလိမ့်မယ်..”

ကိုဦးလည်း သူ့အလိုဆန္ဒပြည့်ဝပြီမို့ သစ်ဆိမ့်ကို
ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ မူတမည်များကိုပင် သတိမ
တော့။ အကြောင်းမှာ မနက်စနဲ ဒိုက်ပျက်ရွာက အလှလေ
တွေနှင့် တွေ့ရအုံးမည်လော။

ဒီအတွက် ဘယ်လိုခန်းသားရမယဲလို့ တွေးရင်

ဆိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မနက်အစောကြီး ဝိုးသိန်း၏
နားထဲသို့ ခေါ်သံတခုက တိုးဝင်လာလေသည်။

“တော့.. ဘယ်သူလဲတော့..”

“သူဌေးလေး.. အညှိသည်ရောက်နေတယ်..”

“ဘယ်ဘာလဲ..”

“ဒိုက်ပျက်ရွာက မောင်မောင်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်လဲပါကယ်..”

“ဟင်.. ဒိုက်ပျက်ရွာကလား..”

ဝိုးသိန်းမှာ မဖျော်လင့်ဘဲ အညှိသည်တွေ ရောက်
လာလို့အံ့ပြသွားလေသည်။ ဝိုးသိန်းလည်း ကမန်းကတန်း
ပျက်နှာသစ်ပြီး အိမ်ရှေ့အညှိခန်းသို့ ထွက်လာတော့သည်။
အညှိခန်းတွင် ထိုင်နေသာ ခင်စင်နှင့် ယဉ်ယဉ်တို့
သည် နံရံပြာချိတ်ထားသော ဗန်းချီကားသည် မိန်းကလေး
ပုံ အများဆုံးဖြစ်လေသည်။

“အော်.. ကိုမောင်မောင်ကြီးတို့ပါလား.. စောစော
ပီးစီး ဘယ်ကပျက်စိလည်လာတာတုံး..”

“အော်.. မနေ့ညက လှလှ သူ့အကိုနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး
ထွက်သွားတာ ခုချိန်ထိ မလာလို့ သူ့သူငယ်ချင်းဆို လာ

မေးရင်း ဝင်လာတာ..”

“အော်.. မလှလှက တော်အော်စိတ်ကြီးတာတဲ့ ဒါနဲ့ တွေ့လား..”

“တွေ့ပါတယ်.. သူ့အကိုလဲ ငါလာတယ်.. သူ့အကိုကို ပြန်ခေါ်နေလေရဲ့..”

“အော်အော်.. တော့.. မိုးမှောင် ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ လေအော်.. ဒီကောင်တွေ..”

“နေပါစေ.. ကျုပ်တို့ကတောင် အားနာရအုံးမှာ”

“အို.. မလိုပါဘူး.. ကျုပ်က ဘယ်သူ့မဆို ဝတ်တတ်ပါတယ်.. ကျုပ်အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ဘာမှ အားနာရဖို့ မလိုဘူး.. နေတတ်သလိုသာနေပါ..”

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးမောင် လတက်ရည်ဖန်ခွက်မှ လာလို့ ဝကားပြတ်လိုက်ပြီ..

“ကဲ.. ကဲ.. လဲတက်ရည်သောက်ကြပါအုံး.. ညီမ လေးတို့ ညကျရင် ဇာတ်ကြည့်ကြအုံးမှာလား”

“ကျမတို့ကတော့ ဒီလောက် မတုတ်ပါဘူး.. လှကတော့ ကြည့်မယ်ထင်တယ်..”

“အော်.. ဟုတ်ကဲ့.. ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျ

ကတည့်ကို လက်မှတ်ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ..”

“ဟာ.. ဒုက္ခပရာပါနဲ့ဗျာ..”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး.. ဒုက္ခရာတယ်လဲ မတုတ်ပါဘူး ဒီလောက်ကတော့ ကျုပ်အဖို့ မမြင်လောက်ပါဘူး.. ကျုပ်မှာ တပည့်တွေရှိပါတယ်.. တော့.. မိုးမောင်..”

“သူဌေးလေး..”

“မင်း.. လက်မှတ်.. အော်.. ဘယ်နှစ်ဆောင် ကြည့်မှာလဲ..”

“ကျုပ်ကတော့ ပကြည့်ပါဘူး.. ညီမလေးနှစ်ယောက်ရယ် လှလှရယ် သူ့သူငယ်ချင်းရယ်.. လှလှအကိုရော ကြည့်မလားညီမ.. မကြည့်ဘူးထင်တယ်..”

“သူ့ညီမ သူငယ်ချင်းပါလို့ စိတ်ချမှာပါ.. ဒါဆို ရင်လေးစောင်ဝယ်လိုက်ပါ..”

“ကဲ.. လေးစောင်ဝယ်ခဲ့ကွာ..”

“ဟုတ်ကဲ့.. သူဌေးလေး..”

“လက်မှတ်စောင့်ရင်း ဒီမှာ မနက်စာ စားပြီးမှ ပြန်ကြပေါ့..”

“အိုဗျာ.. နေပါစေ.. နောက်မှ တခါလာယူပါ့မယ်..”

ကျပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါအုံး..”

“တုတ်ကဲ့.. တုတ်ကဲ့..”

မောင်မောင်ကြီးတို့ထွက်သွားသည်ကို နောက်ကြည့်ရင်း ပင်းသားပေါင်းထောင်းထားတဲ့ အစွယ် ဝမ်းနှင့် ဘီလူးစိုးသိန်းတယောက် လှမ်းစားရင်း ပိတ်ခြင်နေသည်။ စိုးသိန်းလည်း ညက အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် အိပ်ထဲဝင်ပြီး အိပ်ပါလေသည်။

အိပ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံညံအသံများကြားမှ လူလာတော့သည်။ အိပ်ခန်းမှ ထွက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ တို့အုပ်စု ခြင်နေလေသည်။ စိုးသိန်းလည်း ကံမန်းကစ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေချိုးလိုက်ပြီး အဝတ်အစားများ အပြန်လဲလိုက်လေသည်။

“သူဌေးလေး မနက်က အမျိုးသမီးတွေ ရောနေတယ်.. တိုဘက်က ဖောင့်နေတယ်.. သူဌေးအိပ်နေ တယ်လို့ ဖြောင့်..”

“ဟာကွာ.. ဒီဘက်ခေါ်လိုက်.. သွားသွား.. အသွားခေါ်ချေ..”

“တုတ်ကဲ့..”

အလှတို့အုပ်စုလဲ စိုးသိန်းရှိရာသို့ ရောက်လာပေတော့သည်။

“ညီမတို့ကို စောင့်ရင်း အကိုလဲ.. အိပ်ပျော်သွားတာ ရောက်တာကြာပြီလား..”

“ပြောသေးပါဘူး..”

“ကဲကဲ.. ဝိုင်ထိုင်.. လှထွန်းတို့ မောင်မောင်ကြီးလိုက်လောဘူးလား..”

“လိုက်တော့ဘူးတဲ့..”

“ဗိုစိုးသိန်းသီကနေ ပြုတို့နဲ့ အတူသွားတဲ့..”

“အော်.. အေးအေး.. စောပါသေးတယ်.. မြေးမြေးပေါ့.. ကော်ဖီလေး မုန့်လေးစားလိုက်ပါအုံး”

စိုးသိန်းမှာ ကော်ဖီများ အပြန်ပျော်ထေးပြီး ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ အိပ်ဆေးများထည့်ထားလေသည်။ ကံဆိုးသူသည် အိပ်ဆေးမဝိဘဲကျန်မှာခြင်လေသည်။

လေးယောက်စလုံး ကော်ဖီများကို ယူသောက်လိုက်ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် မြမြ လှလှ ခင်ခင်တို့ သုံးယောက်မှာ နှစ်ချိတ်စွာ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ ခင်ခင်ဦးယဉ်ယဉ်ကယောက်ထဲသာ ကျန်တော့သည်။ ယဉ်ယဉ်

လဲ လန့်သွားလေသည်။

ဒီအချိန်မှာ စိုးသိန်းလဲ တံခါးမကြီးကိုပိတ်ပြီး သူ့ တပည့်ပိုမောင်အား အပြင်တွင် ထွက်စေခိုင်းလိုက်သည်။ စိုးမောင်လဲ အခြေအနေကိုသိ၍ ချက်ချင်းထွက်သွားလေ သည်။ ယဉ်ယဉ်မှာ...

“ကိုစိုးသိန်း.. ဒါတာလုပ်တာလဲ..”

“ကိုစိုး.. ယဉ်ယဉ်ကို ချစ်လို့ပါ..”

“ရှင်အနားမကပ်နဲ့နော်.. ကျမအော်လိုက်မယ်”

“ယဉ်ယဉ်ရဲ့လဲ.. ကိုစိုးတကယ်ချစ်လို့ပါ..”

ပြောရင်း ယဉ်ယဉ်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လျှင်မြန် စွာ ဖက်လိုက်ပြီး ယဉ်ယဉ်ပေါင်ကြားထဲသို့ စိုးသိန်းရဲ့ ရ မက်ဆန္ဒကြီးလွန်းတဲ့ စိတ်နှင့်သူ၏ လီးကြီးကို ထောက် ထားလိုက်လေသည်။

ယဉ်ယဉ်မှာမြန်ဆန်လွန်း၍ တားပြန်လုပ်ရမည်ကို ပင် မသိလိုက်ချိန်မှာ တဆက်ထဲမှာဘဲ အထိအတွေ့ကြောင့် ယဉ်ယဉ်ကိုယ်လေးမှာ တဆက်ဆက် တုံ့နေလေသည်။

“ယဉ်ယဉ်ကို ကိုစိုးတကယ်ယူပါ့မယ်ကွာ.. ကိုစိုး အချစ်ကို လက်ခံပါကွာ..”

ယဉ်ယဉ်ကိုပြောရင်းမှာပင် လှုပ်ရှားနေသည့် ကိုစိုး လက်ဖျားအောက်ဝယ် အပျိုမလေး ယဉ်ယဉ်တံယောက် ဒီလင်ဝင်ပြီး ငြိမ်နေပေတော့သည်။

ကိုစိုးလဲရသည့်အခွင့်အရေးကို အမြန်ဆုံး အသုံးပြု ရန်အတွက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။ ယဉ်ယဉ်မှာလဲ ညင်းဆန်မှ မပြုမိတော့ပေ။ ကိုစိုးလဲ သူ့ မွေ့ယာပေါ်သိပ်ကာ သူမရင်ပုံးအင်းကိုကို အသာအယာ ဆွဲရွတ်လိုက်ပြီး တော်လီချိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်တာနှင့် ရဲရဲနီ နီ အုနေတဲ့ နို့သီးပေါင်းလေးဟာ အချစ်အချယ် ဝံ့နေရတဲ့ အပျိုမလေးတယောက်ဟာ ယောက်ဖားရလို့ ပျော်မြူးနေတဲ့ သဏ္ဍာန်အလား ရှန်းထွက်လာပေတော့တယ်။

ကိုစိုးလဲ ကမန်းကတန်းနှင့် နို့ထာနေတဲ့ ဝေးလေး လို အဆက်မပြတ်မို့ပါလေတော့သည်။ သူမမှာ ဒီလို ဒီလင် ပျိုးတစ်ပျိုး မကြုံဖူးတဲ့အတွက် ကိုစိုးလှုပ်သမျှ အရသာမှတ် လှူသည်။ ကိုစိုးလဲ အချိန်သိပ်မရမှန်းသိလို့ သူမ၏ ဝိလင် ကို အမြန်ဆုံးပေးနေရသည်။

နို့ပို့နေမှ တောက်ခေါင်းဝသို့ လက်ဝလယ်နှင့် တလဲယေးလိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်မှာ ‘တော့တက်၍ သွားတော့

သည်။

“ကိုရီး.. ကိုရီး.. တင်း.. ယဉ်ယဉ်ကို.. ဒာယ်လို
တွေလုပ်နေတာလဲ.. ယဉ်ယဉ် မနေနိုင်တော့ဘူး.. တယိုး
ကြီးဘဲ.. အားမရဘူး..”

ယဉ်ယဉ်ပြောသော စကားများကို ဂရုမလိုက်ဘဲ
စောက်ခေါင်းထဲမှ စောက်ရေကြည်ထွက်ရန် အတွက်
လက်မလှယ်နှင့် ဖွဲ့ပေးလိုက် စောက်စိကို ဆွဲပေးလိုက်မှ
အထက်မပြတ် ကလိပေးလိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်စောက်ခေါင်း
ထဲ စောက်ရေကြည်လေးများဟာ တာတမံကျိုးသည့်
အလား ခိုခိုးလက်ပေါ်သို့ ရွှဲခိုသွားပါတော့သည်။

“ယဉ်ယဉ်.. ကိုရီးလိုးယယ်နော်..”

ယဉ်ယဉ် စကားသိထွက်မလာတော့ ကိုရီးလိုး
လီးကြီးကိုကိုင်ပြီး စောက်ခေါင်းသို့ တော့လိုက်ပြီး တစ်
ပဲ ပုံရုံးကို မဆွဲလိုက်ဘာနဲ့ ကိုရီးလီးကြီးဟာ စောက်ခေါင်း
ထဲသို့ ခပ်ပြင်သွားတော့သည်။

“အား.. အင်း.. တင်း.. နာလိုက်တာ ကိုရီးရယ်..”

ပြေးပြေးလှုပ်ပါ..”

“ယဉ်ယဉ် နီယင်လာရဲ့လား..”

“ဘာလဲ ကိုရီးရယ်..”

“အော်.. ကိုရီးလိုးတာ ခံလို့ ကောင်းရဲ့လားလို့..”

“အို.. ကိုရီးကလဲ.. ရှက်ပါတယ်..”

“ယဉ်ယဉ်ကို ကိုရီးဆောင့်ယယ်နော်..”

“အို.. ကိုရီးရယ်..”

ကိုရီးမှာ ခြေရာရင်း တဲအားဆောင့်လိုက်ရာ

ယဉ်ယဉ်မှာ ကော့သွားပြီး..

“အား.. ကိုရီးရယ်.. သေပါပြီ..”

ယဉ်ယဉ်၏ စောက်ခေါင်းထဲက ဖစ်လို့ ပြည်သွား

ကယ်..

“ကွဲများသွားပြီလား..တင်”

“မကွဲပါဘူး ယဉ်ယဉ်ရယ်.. အပျိုဆိုတော့

စောက် ခေါင်းမှာ အပွေးဖုံးကလေးရှိတော့ ကိုရီးလီးထိုး

လိုက်တော့ ဆီး အပွေးဖုံးလေးက ပေါက်သွားတဲ့အသံ

..”

“ယဉ်ယဉ် ကိုရီးဆောင့်ယယ်နော်..”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် စောက်ခေါင်းထဲသို့ ကိုရီးလီး

ကြီးတာ ထွက်လိုက် ဝင်လိုက်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ဝင်တဲ့

အချိန်မှာတော့ ခေါင်းလျှိုပြည်သွားပြီး ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ တော့ ဝှက်ဆိုတဲ့ လေ့ရှိသံကို ညင်သာစွာ ကြားရပြီး တ ငြိုးငြိုး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံများနှင့်အတူ ညီး ညှာသံများကိုပါ ကြားရပါတော့တယ်။

“အင်း၊ အင်း.. ကိုစိုး.. နာနာလေးဆောင့်ပါ”

ကိုစိုးလဲ ရက်အားကို ရုပြီး ကျောက်မီးသွေး ဝက်ခေါင်းနှင့်အပြိုင် ကျွန်းကုတ်ကြီးတာ တချို့၊ ချုံပြည် တီးသွားပါတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်လဲ တံရက်ညည်ညှာရှင်း ညိုကျသွားပါ တော့သည်။

စိုးသိန်းလဲ ယဉ်ယဉ်၏ နို့နှစ်လုံးကြားသို့ ခေါင်း ထိုးပြီး စကေ့စိုးနေလိုက်တော့သည်။

ပေးလို့မှ မကြာသေး အိပ်ရှေ့ညှပ်ခန်းထဲမှ ညီး သံကြား၍ ကမန်းကတန်းထပြီး ယဉ်ယဉ်၏ နှာခေါင်းကို ဝှမ်းပေးကော့တို့ပေးလိုက်ပြီး ယဉ်ယဉ်အား ဝှေ့ပြီး တဖတ် ခန်းသို့ ပို့ထားလိုက်ပြီး စိုးသိန်းညှပ်ခန်းသို့ မှင်ထေးထေးနှင့် ထွက်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ခင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“တင်.. အယ်လိုပြစ်ကုန်ကြတာလဲ..”

“အော်.. သူတို့ကို အိပ်ပေးကျွေးလိုက်တာလေ”

“တာပြစ်လို့ ကျွေးရတာလဲ..”

“ခင်ခင်ကို ခုတ်လို့ပေါ့..”

“ဂွင်.. ယဉ်ယဉ်ရော အယ်ရောက်နေလဲ ကိုစိုး သိန်း..”

“ဆရာမ သွားခေါ်တယ်လေ ခင်ခင်တို့ ကယ်လို ပြစ်သွားလဲဆိုပြီး အပြန်သွားခေါ်တာဘဲ..”

“ကြာပြီလား..”

“မကြာသေးဘူး..”

“မကြာသေးရင် ခင်ခင်လိုက်သွားမယ်..”

“အို.. ခင်ခင်ကလဲ ကိုစိုး ခင်ခင်ကို ချစ်လို့ အ ကွက်ဆင်လိုကတာလို့..”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုစိုးရယ်.. တော်ကြာ ယဉ်ယဉ် ပြန် လာလို့ ကိုဖောင်ဖောင်ကြီးကို တင်ပြောရင် ခင်ခင်ကို သတ်လိမ့်မယ်..”

“အို အဲတွေ့စဉ်းစားပနေပါနဲ့.. ကိုစိုး တပည့်ကို တာဝန်ပေးထားတယ်..”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို တာဝန်ပေးတာလဲ... ညီမ
လေးကို အာလုပ်ထားကြသလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး... သူပြန်တာရင် ခင်ခင်တို့
သတိရသွားကြပြီ... ဇာတ်သွားကြပြီလို့ ပြောခင်းထားတယ်...
ယဉ်ယဉ်ကိုလဲ ကိုစိုးတပည့်က ဇာတ်ထိ လိုက်စို့ပေးလိမ့်
မယ်... ဇာတ်ကြပတွေ့ရင် သူ့သူငယ်ချင်း အတင်ရှိသားဆဲ
သူတို့နဲ့ ဇာတ်ကြည့်နေလိုက်မယ်...”

“အို မဖြစ်ပါဘူး ခင်ခင်ပါ... လိုက်သွားတော့မယ်”

တကယ်တော့ ခင်ခင်ဟာ မဆွတ်ခင်က ရမက်
လောကနောက်ကို လိုက်ခွင့်သူလေး... သူတို့နှစ်ယောက်
ဟာ ဝါယောက်နှင့်တယောက် အကြည့်ချင်းထိုသွားကြ
သည်။ သူတို့အကြည့်တွေဟာ ကျားနှင့်ဆင်ပမာ ကျားပိုး
သိန်းကလည်း သားကောင်ကိုအပိုင်တွက်ပြီးသား၊ သား
ကောင်ဆင်ကလည်းကျားဟာကွက်ကို ထောင့်နေသူဖြစ်ကြ
လေသည်။

“ပသွားပါနဲ့ ခင်ခင်ရယ်... ကိုစိုးချစ်လွန်းလို့ ဒီလို
အတွက်ဆင်ထားတာပါနော်...”

“ခင်ခင် ကိုစိုးအချစ်ကို လက်ခံပါနော်...”

“အို ဘယ်သူက ချစ်တယ်လို့ ပြောလို့လဲ ဂွတ်ပါ”

ကိုစိုးမတို့၏ ပြောလေ့ပြောထရှိသော စကားများကို ကိုစိုး
သိန်း သို့မဟုတ် ကာမရမက်ကြေသည့် ယဉ်ယဉ်နည်းတူ
အခန်းတွင်း သို့ ချော့ခေါ်လွှားသည်။ အခန်းတွင်းသို့
မရောက်သည်နှင့် ဘယ်လိုကဘယ်လို လုပ်သည်မလဲ လျှင်
လိုက်သည် စိုးသိန်း ထင်ခင်၏ လိုချင်လေးဟာ အောက်သို့
ကွင်းလုံးလိုကျသွားတော့သည်။

တဆက်ထဲ ခင်ခင်ထောက်ပတ်ကို သွေလိမ့်ကြီးက
စကားပေးနေမတော့သည်။ လက်များကလဲ အပေါ်က
အင်းကိုကို ချွတ်နေပေသည်။ မကြာလိုက် ခင်ခင်မှာ တိုး
လုံးနိုး၏ဖြစ်သွားပါလေသည်။

“ခင်ခင်... ကိုစိုးကိုချစ်တယ်နော်...”

“အို... ကိုစိုးရယ်... မေးနေသို့ လိုသေးလား ခင်
ခင်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကိုစိုးပိုင်နေပြီပဲ...”

ကိုစိုးဟာ မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ ကုတင်စောင်း
ထိထိုင်ခိုင်းပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်ရာ ခြေထောက်က
သာကတန်းလန်းအနေထဲထား ကိုယ်လုံးက ကုတင်ပေါ်
ဝနေသကဲ့သို့ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ခင်အား ကုတင်ထောင်းတင်

ပြီး လိုးရန်အတွက် အနေအထားကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ဆောင်လိုက်စီး ခင်ခင်၏ ဖောက်ခေါင်းစကို တွေ့လိုက်ပြီး နီရဲရဲနီရဲဆိုးခေါင်းလေးကို လျှာထိပ်ကလေးနှင့် ကလိပေးလိုက် ပြီး အသာလေး တွေ့ထားရာမှ ခင်ခင်၏ ဖောက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရန် ကိုယ်ကို မိသိပ်လိုက်သည်။

“ခင်.. အား.. အား.. အား.. သေပါပြီကိုရီးရယ်”

“အော်.. ခင်ခင်ရယ်.. အမျိုးဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ နာတာပေါ့.. နောက်ဆို အကျင့်ရသွားပြီ”

ခင်ခင်ကို ဝင်ကြွနိုင်ပြီး ဝင်ဆောက်တွင် ခေါင်းဆုံးပုလိုက်ပြီး လိုးလိုက်ပါတော့သည်။

“မရှက်ပါနဲ့ ခင်ခင်ရယ် ဒီလင်လာအောင် ပြောတာပါ ကဲကဲ.. ကိုရီးထောင့်ပယ်နော်..”

“ခြေးခြေးထောင့်ပါ ကိုရီးရယ်.. ခင်ခင်နာလို့ပါ”

“အော်.. ခင်ခင်ရယ်.. ဒီလင်မလာခင် နာတာပေါ့ ဒီလင်လာရင် မနာတော့ဘူး.. ကဲ.. ကဲ..”

အင့် ကျွတ်ကျွတ်.. အား.. အင့်.. အင့် ကိုရီးမှာ ခင်ခင်၏ ညည်းသံများထွက်လာသဖြင့် ပို၍ ဒီလင်လာပြီး ခင်ကြမ်းကြမ်း လိုးပါတော့သည်။

ကိုရီးမှာ ကြမ်းကြမ်းလိုးရတာကို အားရသဖြင့် သူမကို ဖက်ခိုင်းပြီး ချိုင်းအောက်မှ လျှိုကာ ပုခုံးကို တင်းကြပ်စွာ ထုတ်ကိုင်ပြီး တချက်ခြင်း နာနာထောင့်တိုင်း အပိုကနဲ ခြည်ပြီး ကော့တက်သွေးပါသည်။

ကိုရီး တချက်ခြင်းထောင့်တာကို သူမမှာ အားမရတော့ ကိုရီးကတော့ အားရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမထဲမှ ခြည်ပပြီး သူမကို ပေ့၍ အားကုန်ထောင့်ပါတော့သည်။

“ခင်ခင် ကောင်းလားဟင်.. ကိုရီးပြီးတော့မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ ကိုရီးရယ်.. ခုတာက သားကိုကိုဖြစ်နေတာကိုရီးတအားထောင့်လို့ ဘယ်လို အရသာနဲ့ပု မလဲနိုင်အောင် ကောင်းတာပဲ ကိုရီး..”

“ဘာလဲခင်ခင်..”

“နာနာလေးထောင့်ပါ.. ခင်ခင်ပြီးတော့မယ်.. အင်း.. အင်း..”

ပြောရင်းထိုရင်းဖို ခင်ခင်၏ ကိုယ်လုံးလေး လှေမွန်လာပြီး ကိုရီးကိုအားကုန်မိညစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ကိုရီးလဲ နာနာလေး လေးငါးချက်ထောင့်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ပျော့ရွာသွားပါတော့သည်။ ကိုရီးမှာ ညီအမနှစ်

ယောက်ျားကို လှိုင်းရသောကြောင့် ဝိဇ္ဇာ ဝလက်ပြုသွားသည်။
ခင်ခင်မှာ မျက်စိလေးစင်ပြီး လောကရမက်ကိုဖွဲ့ပြီး ကာမ
ရမက်၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ညှိပ်သက်စွာ လိုက်ပါသွားတော့
သည်။

ခင်ခင်မှာ လောကရမက်ကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရင်းလိုက်ရပေမဲ့ ဝယ်သူကိုစိုးသိန်းဟာ ငွေမဲတွေကို ခင်
ခင်အား ပေးဝယ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ခင်ခင်တံယောက် အရင်း
ရှုံးသွားပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ မိန်းမတွေ၏ လိုအပ်
နေတဲ့ ကာမဆန္ဒများကို ဝိုင်းနှိုင်းစွာဖြည့်နှိုင်းဆောင်ကြောင့်ပင်။
တကယ်တော့ ခင်ခင်တာ အပျိုစင်စင်မဟုတ်... တခါတွေ
ဘူးထားသူ ခြပ်ပေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။